

J. R. Glaser:

Po odhodu.

Izginil vlak je v polje belo,
že več ne vidim ga nikjer —
ti nema skoz okno zaroselo
zamišljeno gledaš ven v večer . . .

In glasno potniki govorijo,
tam se je zasmel nekdo —
že truden je v tvojem srcu adijo,
ki sem ti ga dal za slovo.

Ti nema gledaš v metež sneženi
in sama ne veš, kako ti je —
in jaz ne vem, kako je meni,
ker moje misli so tvoje vse.

Večerna pesem.

K zapadu zarja tiha
se steka čez nebo —
še en trenotek kratek,
in usahnila bo.

Z menoj se vsedi, draga,
v ta mir dišečih trat —
še enkrat zajmi vsega,
poprej ko greva spat . . .

